

Către Don Quijotte

Cules din mituri, însuți tu un mit,
Biet pelerin cu inima bolnavă
De uriașa visului otravă –
În piscul tău cu râvnă m'ai primit.

Sărac și bleg prin holde de pământ,
Contrariu cum canoanele învață,
Doar tu mi-ai fost mireasmă și povață
Sub nu știu care straniu legământ.

În jur, încet, trăgându-mi azi hotar
Eu ignorez pogoanele de spațiu.
Tăcut și dârz adulmec cu nesațiu
Himere cârd, și-al lor mărgăritar.

Surpat ades în vânturi și restriști
Nu m'am sculat un ceas pentru tăgadă,
Ci mi'am purtat tot visul meu grămadă,
Cu ochii veseli, niciodată triști.

Întrezăresc în tine, ireal
Erou de comedie zăpăcită:
Străfundul omenirii ce palpită
Mereu, după un fir de ideal.

*Publicată în „UNIVERSUL LITERAR”,
an I, nr. 30, din 25 iulie 1942*